

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 35/2014-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti J. J., B. zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Martina Hopferová, pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 1 MObdov 6/2011 z 26. marca 2013 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1 MObdov 6/2011 z 25. apríla 2013 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. J., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením sp. zn. 1 MObdov 6/2011 z 26. marca 2013 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1 MObdov 6/2011 z 25. apríla 2013 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 26. marca 2013 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 25. apríla 2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. J. J., B., finančné zadost'učinenie nepriznáva.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia J. J., B., v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet spoločnosti Advokátska kancelária Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 35/2014-26 z 21. januára 2014 prijal na ďalšie konanie sťažnosť J. J., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 26. marca 2013 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 25. apríla 2013 (spolu aj „napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu“).

Prijatá sťažnosť súvisí s vecou vedenou ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 20/2011, v ktorej tento nálezom z 29. marca 2011 okrem iného zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 MOBdoV 7/2010 z 24. júna 2010 z dôvodu, že „Najvyšší súd v okolnostiach prípadu neaplikoval znenie § 15 zákona o konkurze a vyrovnaní účinné od 1. februára 1998 (v zmysle § 70a ods. 3) s poukazom na rozpor so zásadou ochrany nadobudnutých práv. Pritom nemalo ísť o nové prípady právnych úkonov, ktoré by bolo možné odporovať (ako to

zaviedlo nové znenie § 15 ods. 5 a 6 zákona o konkurze a vyrovnaní), v súvislosti s ktorými došlo k vysloveniu nesúladu § 70a ods. 2 s ústavou, ale o úkony, ktoré bolo možné odporovať aj pred účinnosťou zákona č. 12/1998 Z. z. K nadobudnutiu účinnosti tohto zákona (t. j. predĺženíu lehoty, v ktorej možno odporovať právnomu úkonu v konkurznom konaní) došlo v danom prípade ešte počas trvania lehoty ustanovenej podľa zákona účinného do 1. februára 1998. Právny výklad podaný najvyšším súdom o nevyhnutnosti aplikácie § 15 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom do 1. februára 1998 v sťažovateľovej veci však ani s poukazom na princíp právnej istoty a zásadu ochrany nadobudnutých práv neobstojí, pretože je v zjavnom rozpore so znením platnej a účinnej právnej normy (§ 70a ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní). Ústavný súd považuje napadnutý rozsudok za svojvoľný, pretože nerešpektuje ústavne akceptovaný princíp, podľa ktorého je možné výnimočne uplatniť aj retroaktívne ustanovenia zákona... Podľa ústavného súdu napadnutým rozsudkom najvyšší súd poprel účel a význam znenia použitých zákonných ustanovení, a tak porušil čl. 46 ústavy, pretože v sťažovateľovej veci nebola aplikovaná platná a účinná právna norma (§ 15 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení od 1. februára 1998), ktorá mala byť použitá podľa § 70a ods. 3 zákona o konkurze a vyrovnaní...“. Ústavný súd zároveň uviedol, že „V ďalšom konaní je najvyšší súd povinný rozhodnúť o mimoriadnom dovolaní podanom generálnym prokurátorom ústavne konformným spôsobom, dôsledne rešpektujúc zákonnú úpravu aplikovateľnú v sťažovateľovom prípade.“.

Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd nerešpektoval viazanosť citovaným právnym názorom ústavného súdu, pretože ďalej postupoval tak, že uznesením sp. zn. 1 MObdov 6/2011 z 26. marca 2013 zrušil rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010 [ktorým tento ako súd odvolací potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Cb 342/2001-154 zo 16. októbra 2008, ktorým vyhovel žalobe žalobcu a určil neúčinnosť voči konkurzným veriteľom úpadcu mandátnych zmlúv a zároveň uložil žalovanému povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty sumu 10 000 000 Sk so 17 % úrokom z omeškania až do zaplatenia].

Sťažovateľ ďalej namietal, že napriek tomu, že žalovaný proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu nepodal dovolanie, ale obmedzil sa len na podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, ktorému generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) aj vyhovel, najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí vydanom v tomto konaní konštatoval, že žalovanému ako účastníkovi konania bola pre „*nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia odvolacieho súdu, na ktorý správne poukázal dovolateľ*“, odňatá možnosť konať pred súdom, čím „*došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p.*“. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však vyplýva, že generálny prokurátor mimoriadne dovolanie podal z dôvodu, že „*súdy vec nesprávne právne posúdili*“, čo je dovolacím dôvodom upraveným v § 243f ods. 1 písm. c) OSP. Vychádzajúc z princípu subsidiarity je takýto postup najvyššieho súdu nielen v rozpore s jeho vlastnou judikatúrou (napr. 4 MCdo 19/2008, 1 MOBdoV 2/2011), ale aj s judikatúrou ústavného súdu (napr. II. ÚS 185/09).

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd napadnutým rozhodnutím

„- rozšíril dôvody na mimoriadne dovolanie o nedostatky v skutkových zisteniach bez toho, aby odôvodnil, prečo pre nesprávne právne posúdenie došlo k nedostatočne zistenému skutkovému stavu,

- uložil doplniť dokazovanie, ktoré nesúvisí so záväzným a ústavne súladným výkladom a používaním § 70a ods. 1 a 3 v spojení s § 15 zákona č. 238/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, a tak nad rámec zákona a ústavy rozšíril rozsah súdnej ochrany pre žalovaného, a tým porušil ústavný princíp rovnosti účastníkov konania...“.

Pokiaľ ide o rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 25. apríla 2013, toto bolo vydané len z dôvodu, že namiesto sťažovateľa bol v časti obsahujúcej označenie účastníkov konania nesprávne uvedený iný správca konkurznej podstaty, ktorému bolo opravované rozhodnutie aj doručované.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, aby napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu

na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie v sume 6 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

Predseda najvyššieho súdu nevyužil možnosť vyjadriť sa k prijatej sťažnosti v zmysle výzvy ústavného súdu č. k. III. ÚS 35/2014-33 z 12. februára 2014.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu a jeho uznesením sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 26. marca 2013 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 1 MOBdoV 6/2011 z 25. apríla 2013, ktorým na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora zrušil rozsudok najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 10/2009-174 z 19. januára 2010 (ktorým tento ako súd odvolací potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 7 Cb 342/2001-154 zo 16. októbra 2008, ktorým vyhovel žalobe žalobcu a určil neúčinnosť voči konkurzným veriteľom úpadcu mandátnych zmlúv a zároveň uložil žalovanému povinnosť vrátiť do konkurznej podstaty sumu 10 000 000 Sk so 17 % úrokom z omeškania až do zaplatenia).

Ústavný súd konštatuje, že k obsahu sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva a ku kompetencii preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov sa

vyjadril vo svojom predchádzajúcom náleze sp. zn. III. ÚS 20/2011 z 29. marca 2011, na ktorý týmto odkazuje.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že ako námietka sťažovateľa, že najvyšší súd v danom prípade nerešpektoval viazanosť právnym názorom ústavného súdu vysloveným v jeho predchádzajúcom náleze, tak aj námietka, že posúdenie prípustnosti generálnym prokurátorom podaného mimoriadneho dovolania v spojení s viazanosťou uplatneným dovolacím dôvodom odporujú nielen vlastnej judikatúre najvyššieho súdu, ale aj judikatúre ústavného súdu, sú plne opodstatnené.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že
„... mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora opätovne prejednal a po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné...

V prejednávanej veci ide o preukázanie a zistenie, či pri uzatváraní mandátnych zmlúv bol braný zreteľ na záujmy všetkých veriteľov, ako na záujmy rovnocenných veriteľov, teda či uzatváranie mandátnych zmlúv boli takými právnymi úkonmi dlžníka, ktoré napĺňajú skutkovú podstatu § 15 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní v znení platnom po 01. 02. 1998. Teda či dlžník konal v úmysle ukrátiť svojich veriteľov, voči ktorým mal finančné záväzky a tiež, či jeho úmysel musel byť druhej strane známy. Znamenalo by to aj to, že dlžník, tým že úmyselne nedbal na záujmy ostatných veriteľov, porušil záujmy chránené zákonom o konkurze a vyrovnaní.

Je potrebné súhlasiť s dovolateľom, že uvedené podmienky odporovateľnosti mandátnych zmlúv neboli predmetom dokazovania a bez akéhokoľvek dokazovania si súd osvojil tvrdenie žalobcu, čo malo za následok nedostatočne zistený skutkový stav a nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pritom dôkazné bremeno preukázať ukrátenie konkurzných veriteľov v dôsledku uzavretia predmetných mandátnych zmlúv bolo na žalobcovi, on bol povinný preukázať, že skutočne došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov.

Súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. neuviedol, prečo nevykonal navrhnuté dôkazy, ako napr. vypočutie svedkov. Nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že zmluvným stranám muselo byť zrejmé, že cieľom uzatvorenia mandátnych zmlúv bolo

ukrátiť konkurzných veriteľov úpadcu a že úmysel úpadcu ukrátiť konkurzných veriteľov musel byť druhej strane známy. Je zrejmé, že uvedené závery súdu vychádzajú iba z predpokladov, lebo tieto skutočnosti neboli predmetom dokazovania a neboli tým ani preukázané.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd konštatoval, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nedal odpoveď na podstatné otázky, majúce pre rozhodnutie veci význam. Preto takéto rozhodnutie nemožno považovať za zodpovedajúce požiadavke plnej realizácie základného práva účastníka na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivý proces okrem iného vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú alebo nemajú pre rozhodnutie vo veci samej význam.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, možno označiť aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia odvolacieho súdu, na ktorý správne poukázal dovolateľ...

Podrobným preskúmaním odôvodnenia mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu, tieto požiadavky nespĺňa a že mimoriadne dovolanie podané z tohto dôvodu je opodstatnené...

Tým došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O. s. p.

Keďže výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. je zo zákona dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania a zároveň a ide o dôvod, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“

V súvislosti s konaním o súlade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku týkajúcich sa mimoriadneho dovolania s ústavou v uznesení sp. zn. PL. ÚS 57/99

z 19. júla 2000 vyslovil ústavný súd svoj názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie môžeme považovať za ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Je to však napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba generálny prokurátor, a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania. Inak, tak ako to potvrdzuje aj zákon, pre mimoriadne dovolanie a mimoriadne dovolacie konanie platí tá istá procesná úprava, ako to je pri dovolaní podanom účastníkom konania (§ 242 až § 243c OSP, kde sa síce ustanovuje primerané použitie ustanovení o dovolaní, ale v podstate ide o ich priame použitie).

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 OSP. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Tento záver podľa názoru ústavného súdu potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f OSP (PL. ÚS 57/99).

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je však prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov [s výnimkou dovolania – § 243f ods. 2 písm. c) OSP] alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie, alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku (PL. ÚS 57/99).

Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytykaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

Prax ukázala, že judikatúra ústavného súdu zaoberajúca sa problematikou prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora sa premietla aj do rozhodovania najvyššieho súdu o ne/splnení všeobecných procesných podmienok na podanie mimoriadneho generálnym prokurátorom.

Ako jeden z mnohých príkladov možno uviesť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 19/2008 z 27. januára 2009, z ktorého vyplýva: *„Podľa názoru dovolacieho súdu ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu zásadne vyžaduje intervenciu (mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora) vtedy, ak sám účastník využil všetky právom predpokladané prostriedky na zvrátenie stavu založeného rozhodnutím porušujúcim zákon, no nebol úspešný. Požiadavka na ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu ako podmienka konania o mimoriadnom dovolaní nie je daná vtedy, ak sám podnecovateľ mimoriadneho dovolania v konaní predchádzajúcom podaniu takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku opomenul hájiť svoje práva, najmä nepodaním niektorého z opravných prostriedkov vrátane mimoriadnych opravných prostriedkov, resp. ich oneskoreným podaním, hoci ich mohol účinne využiť. Splnenie uvedenej požiadavky ako jedného zo základných predpokladov prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora súvisí s princípom právneho štátu, a to s princípom právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v civilnom procese je inštitút právoplatnosti*

súdnych rozhodnutí, teda ich záväznosti a nezmeniteľnosti. Ak jeden z účastníkov občianskeho súdneho konania nevyužije svoje právo na účinné podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu súdu, hoci mu v tom nebránili dôležité, resp. závažné dôvody (čím realizuje svoje procesné dispozičné právo zdržať sa, resp. nevyužiť možnosť podať riadny či mimoriadny opravný prostriedok), právna istota druhého účastníka, spoliehajúceho sa na závažné a nezmeniteľné súdne rozhodnutie, nemôže byť narušená inštitútom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora.“

Najvyšší súd však vyslovil aj to, že súd konajúci o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora musí v každej veci posúdiť, či zákonom ustanovené podmienky na jeho podanie boli splnené. Pritom je aj viazaný dôvodmi uvedenými v mimoriadnom dovolaní (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. M-Sždo V 3/00 z 1. mája 2001), resp. že opomenutie využitia mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) účastníkom konania nemožno nahradiť mimoriadnym dovolaním generálneho prokurátora, ktorý má iný účel a podmienky (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 M Obdo V 2/2011 z 1. januára 2013).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd pri posudzovaní ne/splnenia podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania postupoval nielen v rozpore s vlastnou judikatúrou, ale aj s judikatúrou ústavného súdu, pretože v podstate žiadnym spôsobom nereagoval na skutočnosť, že žalovaný pred podaním podnetu generálnemu prokurátorovi nepodal dovolanie, ktoré mohol odôvodniť rovnako ako on [§ 243f ods. 1 psím. c) OSP] tým, že rozhodnutie všeobecných súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. c) OSP], resp. namietat' vadu konania spočívajúcu v odňatí mu možnosti konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Najvyšší súd sa v danej veci dôsledne nezaoberal tým, či sú naplnené predpoklady prelomenia právoplatnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu týmto mimoriadnym opravným prostriedkom. Princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou totiž vyplýva z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Takýmto postupom sa najvyšší súd bez odôvodnenia odchyľil od ústavne súladného výkladu aplikovaného zákonného ustanovenia o mimoriadnom

dovolání (§ 243e ods. 1 OSP), následkom čoho došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Vzhľadom na to, že ústavný súd posúdil napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ako porušujúce označené právo sťažovateľa, bolo namieste toto rozhodnutie podľa čl. 127 ods. 2 ústavy (a jemu zodpovedajúcemu § 56 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde) zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie, ako to vyplýva z druhého bodu výroku nálezu. V ďalšom konaní bude úlohou najvyššieho súdu opätovne posúdiť ne/splnenie podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania, pričom ak dospeje k názoru, že tento mimoriadny opravný prostriedok bol generálnym prokurátorom podaný dôvodne, bude pri meritórnom posudzovaní veci rešpektovať právny názor ústavného súdu vyslovený v jeho predchádzajúcom náleze (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie (podobne § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať finančné zadost'učinenie v sume 6 000 €, ktoré odôvodnil už spomínaným nerešpektovaním právneho názoru ústavného súdu vysloveným v jeho predchádzajúcom náleze zo strany najvyššieho súdu.

Podľa názoru ústavného súdu vyslovenie porušenia označeného práva sťažovateľa v spojení so zrušením napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátením mu veci na ďalšie konanie je v okolnostiach danej veci pre dostatočnou satisfakciou, a preto požiadavke sťažovateľa na priznanie finančného zadost'učinenia nevyhoviel (bod 3 výroku nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

V podaní z 23. októbra 2013 si sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uplatnil trovy konania v sume 275,94 €.

Ústavný súd podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v celkovej sume 275,94 € z dôvodu trov právneho zastúpenia, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a doplnenie sťažnosti – vykonané v roku 2013) v sume po 130,16 € a dva režijné paušály v sume po 7,81 €, ktoré zaviazal uhradiť najvyšší súd (bod 4 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júna 2014